

Bjarke Schjødt Larsen

SORT SIND

Illustreret af
Andreas Erstling

MIT NAVN ER DANNY

For snart lang tid siden fik jeg fat i en dragt, der gav mig superkræfter. Jeg fik evnen til at gøre mig usynlig, til at flyve og til at gå igennem alt. Som et spøgelse.

De kræfter brugte jeg til at bekæmpe den onde forretningsmand Staal. Han ville lave våben og sælge dem til den onde militærgruppe PYRE. Og han fik min far fængslet for et mord, som han ikke havde begået.

Det lykkedes mig at bevise min fars uskyld, og jeg fik Staal smidt i fængsel. Men PYRE truede stadig.

Sammen med de andre superhelte Skjold, Nordlys og Medusa hjalp jeg med at bekæmpe dem. Det var en kamp, der nær havde kostet mig livet.

Derfor holder jeg lav profil nu. Jeg vil bare leve et helt normalt liv med min far og min søster. Det, som jeg altid har drømt om.

Men det er svært, for jeg ved aldrig, hvornår der bliver brug for GHOST!

EN VRED FYR

”Hjælp!” Jeg hører et råb længere nede ad gågaden. Det er en pigestemme.

Jeg ser rundt. Ingen omkring mig reagerer. Nogle kikker i den retning, hvor råbet kom fra, men går så bare videre. Andre lader bare som ingenting. Typisk! Det er altid en andens problem, når nogen har brug for hjælp. Men jeg kan ikke bare gå videre. GHOST-dragten ligger i min taske, men der er ikke noget godt gemmested i nærheden, hvor jeg kan klæde om. Jeg må nøjes med at være Danny.

En pige, som nok er et par år ældre end mig, løber ned ad gaden i retning mod mig. Hun ser sig forskræmt tilbage. Hendes bluse er revet i stykker ved ærmet. Det må være hende, der råbte før.

Jeg ser hurtigt på min mobil. Min søster Darla har skrevet, at hun er på vej. Vi skulle mødes her ved cafeen

i dag. Jeg burde blive og vente på hende. Men hvis hun vidste, hvad der skete, ville hun forstå.

Jeg træder ud på gaden som den eneste. ”Hvad sker der?” spørger jeg.

Pigen ser først overrasket på mig, så bliver hendes ansigt igen fyldt med frygt. ”Han er efter mig, han ...”

”Hvem er efter dig?” spørger jeg og prøver at kigge hen over hendes skulder. Men menneskemylderet gør, at jeg ikke rigtig kan få øje på noget.

”Kevin, han vil ...” Hun gisper, mens hun gør mine til at løbe videre. Jeg går et skridt nærmere for at stoppe hende.

”Jeg skal nok hjælpe dig med Kevin, hvis det er,” siger jeg. Det lyder virkelig selvsikkert og tjekket. Men altså, jeg har klaret superskurke, så en vred fyr skulle jeg nok kunne håndtere.

Hun ryster bare på hovedet. ”Du forstår ikke, han ...”

Så ser jeg ham. Han er ret stor, et rigtigt muskelbundt. Hans hår er sort, præcis som hans tøj.

”Ida!” råber han.

Jeg træder ind imellem dem. ”Hun gider ikke tale med dig, mester.” Pludselig er jeg meget bevidst om, at jeg bare er Danny. Jeg har ingen superkræfter eller noget. Jeg kan løbe hurtigt, men det kan jeg ikke bruge til ret meget.

Men så igen. Det er de færreste, der er psyko nok til at begynde at tæve folk på åben gade.

”Skrid, splejs,” siger Kevin og stopper op foran mig.
”Eller det bliver værst for dig selv.”

”Gå hjem, Kevin,” siger jeg. ”Tag en dyb indånding. Tænk det hele igennem. Og lad Ida være.”

Jeg bruger hans navn, selvom jeg ikke har mødt ham før. Det føles sært, men jeg tror, at det er en god strategi. Det er i hvert fald det, som de fleste helte i tv-serier og actionfilm gør.

”Ida, kommer du med?” siger Kevin så og ser forbi mig.

Ida ryster på hovedet. Tårerne løber ned ad hendes kinder.

Jeg går et skridt tættere på Kevin. Puster mig op. ”Det var et nej, Kevin.”

Slaget fra hans næve rammer min kæbe, og et kort øjeblik ser jeg kun lysglimt danse for mine øjne. Han er tydeligvis psyko nok til at begynde at tæve folk på åben gade.

SOM AT DRUKNE

Min hånd rammer asfalten, men jeg når at genvinde balancen, inden jeg kommer helt ned at ligge. Så ser jeg op mod Kevin igen. ”Det der ...”

Jeg går i stå. Kevins hud er blevet blåsort og glinsende. Fra hænder og arme drypper der sorte, tykke klatter af et eller andet flydende.

Han ser min overraskelse og smiler. ”Ikke lige hvad du havde regnet med, hva’?” Så smelter hans ben sammen i en sort stråle under ham, og han skyder sort, tyktflydende væske mod mig som en vandstråle fra en haveslange. Noget sort og tykt, som man ikke kan komme fri af.

Jeg når lige at se Ida, der kikker sig om efter en ny flugtvej. Det er nok meget godt. Jeg har ikke en chance mod den her freak, hvad han så end er.

Men GHOST ville have en chance. Jeg bliver nødt til at komme væk. Få fat i min dragt og klæde om.

Kevin tager fat om mit hoved og tvinger mit ansigt ind i sin sorte, flydende krop. Jeg når lige at tage en dyb indånding, inden den tykke væske glider ind i mine ører og min næse. Tanken om, at væsken er ham, er til at brække sig over.

Jeg hamrer næverne mod ham igen og igen og kan mærke, hvordan det sprøjter fra ham ved hvert slag.

Imens jeg kæmper for at komme fri af hans krop, går Kevin bare videre i retning mod Ida.

Med ét giver den olieagtige krop efter, og min hånd trænger igennem den og ud på den anden side. Mit ansigt kommer fri. Jeg samler al min styrke og kæmper mig væk fra hans krop.

Jeg vil vende mig om og slås, men kommer på bedre tanker. For jeg kan ikke vinde over ham her. Ikke uden at tænke mig om først.

I stedet ser jeg hen mod Ida og gør klar til at løbe efter hende. Men først må jeg have min dragt. Jeg kikker på fortovet, hvor jeg stod, før alt det her skete. Min taske ligger der stadig. Godt.

Jeg sætter i løb og når hurtigt derhen. Griber fat i hanken med den ene hånd og skal til at løbe hen til Ida.

”Tror du, at du kan klare mig?” råber Kevin. Hans krop, der før var en blanding af menneskekrop og sort

snask, er nu blevet til et stort, sort monster. Han har arme og ben, men intet af det ligner noget fra et menneske.

”Det kan du ikke. Det ender her!”

En sort stråle slår ud efter mig, mens olieklatter sprøjter ud fra den.

”Kevin, stop!” hører vi begge Ida råbe.

Jeg ser mod hende. Det samme gør Kevin. Så skrumper han og får sin normale størrelse og form igen.

Ida holder en tændt lighter frem foran sig. ”Forsvind, Kevin.”

”Du er sindssyg!” råber han tilbage, mens han langsomt bliver mindre. Han forvandler sig til en sort væske og flyder ned gennem en kloakrist.

”Hvad f...” mumler jeg og løber hen til Ida.

”Det har ikke stoppet ham,” siger hun. ”Han er stadig derude et eller andet sted.”

Jeg nikker. ”Jeg kender måske en, der kan hjælpe ...”

